

citen molts llocs del Penedès i del Gaià: a. 1235: «petiit domus de *Cecuita* mansum Guillelmi Petri --- que omnia Guillelmus de Claromonte eius [lleg. *ei?*] dimisit, qui fecit rauberias, dampna et iniurias domui S. Cucuphatis» (*Cart. S. Cu.* III, 443.8f.); 1243: *Secuita* (Morera, *T. Cr.* II, § 5); 2 1359: *Sa Cuyta* (*Co-DoACA* XII, 37).

El meu vell amic Daniel Recasens, que era metge de La Secuita, en la meua visita de 1955, em deixà llegir i extractar una monografia que havia escrit, crítica i documentada, sobre la història de la població, de la qual vaig extractar diverses cites: 1580: *la Cacuyta* (p. 50 del seu ms., inèdit); «homens de *Çacuyta*» (p. 51); 1591: «loci de *la Sacuyta*» (57); 1650: «terme de *Cecuyta* --- lloch de *la Cecuyta*» (30), «Batlle de *Ça-cuyta*» (43); 1657: «--- de *la Secuyta*» (90); 1710: «poble de *la Sacuyta*» 1931.

ETIM. Tenim aquí (com suggerí imprecisament Alcover: *B DLC* II, 1905, 354; IX, 550) un cas d'aglutinació de l'antic article popular *Sa-*, que en els segles arcaics apareix generalment escrit amb *ç* (*ça*, pl. *ces*), *EntreDL* I, 49 i 22 ss.; veg. les sèries d'aglutinacions de *Sa-* a què he dedicat el 3r. article de la *S-*; però ací tenim el cas més extraordinari de suma dels dos articles: el modern i l'arcaic *sa*, aglutinats alhora a un nom: combinació de la qual hem aplegat exemples supra a l'article *Salarsa*; l'ordre en què van ací els dos articles és natural: després d'adherir-s'hi *sa-*, ja incomprendible com article en el cat. modern, s'ha reincidit avantposant-hi l'art. *La*.

En la llengua viva hem vist, en efecte, que en les mencions medievals només hi ha l'art. arcaic. Un detall que causava escrúpols (per això *AlcM* ja no recull la suggerència d'Alcover, i jo mateix hi havia vacil·lat) és la *e* de la grafia *Secuita* —val a dir, homòfona de *a* en la pron. tarragonesa—: la raó està en l'embaràs que causava la grafia de *ç* davant *a*; sobretot quan era inicial i demanava majúscula; com que antigament *ç* i *s* no sonaven ben igual (*EntreDL* I, 2 ss.), es persistí a escriure *c*, però amb *e*, pel perill que davant *a* algú pron. *ka-* (cf. la grafia de 1580); per això es recorregué a l'expedient de grafiar-ho, amb *e*, *Cecuita*, ço que estalviava el diacrític (com ho veiem ja en els docs. de 1165, 1235, 1650 etc.). Després s'ha preferit la *S-*, ajudant-hi l'adj. *sec*, com sigui que les terres d'aquest terme són molt seques.

Això ens acaba de donar l'explicació del nom: *ça cuita*: 'la vila recuita, abrusada (pel sol i per la sequedat)': en efecte no hi ha fonts ni aigua de regar; precisament per això hi havien fet un obra, quan el lloc encara era despoblat, possiblement obra dels moros, i encara visible segons el document més antic.

Tinc algunes altres notícies de tal ús substantivat de *cuita*. Segurament aplicat a llocs abrusats o a persones ardoroses. *Sascuytas* figura en una llista de cognoms arrelats en els Ss. XVI-XVII a La Selva del Camp, que em comunica l'especialista X. Fort i Bufill (ms. full 3 col. 54). *Na Cuyta* nom de dona en un document de 1272, relatiu al P. Val. (Mtz.Fdo., n.º 1269); cf. el cognom *Escofet EXCALEFACTUS*.

¹ *L'Argelaga* és un llogaret agre. al mun. de La Secuita, 2 k. al NE.; Nulles n'és 5 k. al NNE., i Vallmoll altre tant al NNO. (sense municipis entremig). — ² Crec (dada extraviada) que també en un doc. de 1315 p. p. Finke (*Acta Ar.* I, 365) hi ha una notícia relativa al nom d'aquest poble ¿una dada pertinent a l'aglutinació de *Sa-*?

SEDAVI

Poble de l'Horta de València, en els afores de la ciutat, a mig camí de l'Albufera des de València, de la qual és quasi un suburbi.

PRON.: *sedabi*, a Val. etc. (1962); id. a València, i *sedavi* a Cullera (Sguarner, *Pobles Val. parlen* III, 102). Dites tòpiques: «paréixer els bessons de *Sedaví*» (ib., 114, 155; i altres, 184, 109).

MENCIONS ANT. Ja figura en el *Rept.* com una alqueria mora als encontorns de València: *Benicidavi*, on el rei donà terres en l'a. 1239 (Bof., 258). Havia pertangut com raval a l'església de la ciutat, fins al S. XIX, en què fou declarat filial de la parr. de St. Nicolau de València (SSiv., 382). Aviat degué poblar-se de cristians (no figura en els censos de moriscos dels Ss. XVI-XVII).

Sobre l'origen del nom és útil tenir en compte que un parònim *Benicadavi* figura com a poblat del te. de la ciutat de Dénia, per al lloc conegut avui com *Jesús Pobre*: SSiv. (p. 110) el troba com poblat de moros en el S. XVI, si bé el ms. que cita de 1535 li diu *Benicalbi*.¹

ETIM. Que tots dos noms són aràbics salta a la vista; i també és visible que *Sedaví* ve d'escapçar *Beni-* a la forma *Benicidavi* del *Rept.*; tant en aquest nom com en el del poblat de Dénia hi ha el genèric *Beni-* 'els fills de', 'els de', que en el nostre s'ha deixat sobreentès; en el de Dénia és fàcil la dissim. *Cidavi* > *sedaví*, seguida d'assimilació *-cadaví*.

Però sobre el nom aràbic concret no s'ha escrit fins ara res seriós. *AlcM* reporta «de l'ar. *ṣaṭībi* 'xativenc'», del pessim llibret d'Oliver-Asín (*Top.*, 135) tot declarant que és una etimologia incerta. No es queda poc curt! És clar que havia de dir «impossible», per òbvia raó fonètica: és evident que una *ṣ* aràbiga no podia donar *s*, per a tothom que tingui nocions elementals de català i de fonètica romànica.²

Es tracta d'un NP aràbic, ben segur, i versemblant que sigui compost amb *Cid-* 'senyor' o 'senyor meu' (*séjjidi*). Quant al nom pròpiament dit que s'hi combina, hi ha diverses possibilitats raonables, tant que serà prudent deixar-ho en reserva, en espera que estudis més complets de la València islàmica donin llum decisiva. Però almenys per ara és versemblant donar la preferència a *Dabbi*, ja que almenys és nom ben conegut el d'*Ad-dabbi* biògraf estretament relacionat amb els hispanoàrabs, i els moros del Llevant peninsular, editat per Codera i Julià Ribera, cf. Ribera, *Dis. y Op.* II, 217; i el seu nom és formació molt documentada des d'Espanya i el Magreb fins a Aràbia: *Dābbi* a Al-